

KONCERTNI ATELJE

DRUŠTVO SLOVENSКИH SKLADATELJEV
SOCIETY OF SLOVENE COMPOSERS

TriO

Nikolina KOVAČ JUVAN – flavta

Jože ROŠER – rog

Lovorka NEMEŠ DULAR – klavir

PROGRAM

Tomaž Bajželj, Igor Krivokapič, Pavle Merkù,
Xingzimin Pan, Urška Pompe, Corrado Rojac

Torek, 27. novembra 2018, ob 19.30

Atrij Mestnega muzeja Ljubljana

Ob 19.00 – Predkoncertni pogovor z avtorji in izvajalci
Moderatorica: Nina Šenk

WWW.DSS.SI

PROGRAM

Igor KRIVOKAPIČ

3 ZA 3 za pikolo, rog in klavir

Urška POMPE

*HIDE (AND SMILE) za flavto, rog in klavir**

Xingzimin PAN

KAIDAN za flavto in klavir

Pavle MERKÙ

METAMORFOSI ljudske pesmi za sam rog

Tomaž BAJŽELJ

*ČAS JE za flavto in rog**

Corrado ROJAC

*CONIUGAZIONI DEL SUBLIME II (un profilo do Sigfrido)
za flavto, rog in klavir**

O POUSTVARJALCIH ...

Lovorka NEMEŠ DULAR

Pianistka Lovorka Nemeš Dular je diplomirala pri prof. Dubravki Tomšič Srebotnjak na Akademiji za glasbo v Ljubljani in se je še dodatno izobraževala pri Arbu Valdimi, Konstantinu Boginu in Marini Horak. Zaključila je tudi študij muzikologije na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Klavirsko igro je izpopolnjevala pri priznanih pedagogih in pianistih. Kot solistka je koncertirala z orkestri in različnimi komornimi skupinami v Sloveniji, na Hrvaškem, v Bosni, Makedoniji, Italiji, Nemčiji in Estoniji. Redno snema za Radio Slovenija in poučuje klavir na Glasbeni šoli Grosuplje.

Nikolina KOVAČ JUVAN

Flavtistka Nikolina Kovač Juvan je po diplomi pri prof. Theu Tabaki nadaljevala s študijem flavte pri prof. Marziju Contiju ter se dodatno izobraževala na mednarodnih mojstrskih tečajih pri vrhunskih svetovnih flavtistih. Aktivna je tudi v koncertni dejavnosti, saj nastopa kot solistka in v različnih komornih zasedbah. Trenutno poučuje na Glasbeni šoli Grosuplje in Konservatoriju za glasbo Jurij Slatkonja. Posebno pozornost namenja odkrivanju in razvijanju celotnega potenciala posameznega otroka kot ustvarjalca. Pridobila je mednarodni certifikat INLCPA in naziv »Certificirani NLP Coach«.

Jože ROŠER

Rogist Jože Rošer je po diplomi na Akademiji za glasbo v Ljubljani v razredu prof. Boštjana Lipovška nadaljeval študij na salzburškem Mozarteumu v razredu prof. Radovana Vlatkovića. Med študijem je v okviru Erasmus izmenjave študiral na Visoki šoli za glasbo v Stuttgartu, v razredu Ericha Penzla in Christiana Lamperta. Leta 2009 in 2010 je prejel študentsko Prešernovo nagrado. Sodeluje z mednarodnim pihalnim kvintetom Spirito in mednarodno trobilno zasedbo Worldbrass. Izobraževal se je na mojstrskih tečajih pri Stefanu Dohru, Radeku Baboraku, Johannesu Hinterholzerju, Luiz

* krstna izvedba

Garcii, Jacquesu Zoonu, Markusu Bruggaierju in Georgu Pohleju. Sodeloval je z Londonskim simfoničnim orkestrom, Orkestrom frankfurtskega radia, Avstralskim komornim orkestrom, Evropskim mladinskim orkestrom, Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija in Zagrebško filharmonijo.

... O SKLADATELJIH IN NJIHOVIH DELIH

Slovenski skladatelj, tubist, pedagog in glasbeni urednik **Igor Krivokapič (1965)**, ki se je po študiju tube na ljubljanski Akademiji za glasbo dodatno izobraževal v ZDA na New England Conservatory of Music v Bostonu (tuba, kompozicija) pravi, da posebno pozornost posveča izboru glasbil, ki so bila po njegovem mnenju doslej zapostavljena in prezrta, zato je marsikatero skladbo napisal za nenavadne zasedbe.

Opus Igorja Krivokapiča sega od simfoničnih, komornih, zborovskih in solističnih del, elektronske in elektroakustične glasbe, pa vse do etno projektov za tradicionalno zasedbo godbe na pihala. V tej žanrski širokopoteznosti in raznolikosti ustvarja neobremenjeno in ne oziraje se na glasbenozgodovinske tokove 20. stoletja. Zanj je glasba »lepotna, sozvočje, skladje, ugodje in katarza«, govorica, ki ne pozna kategorij modernosti in konservativnosti. Njegova estetika sloni na pojmovanju glasbe kot lepe umetnosti, zato se ne odreka tradicionalnim načelom snovanja. Znotraj tega išče lasten izraz, s katerim želi neposredno komunicirati s poslušalci. V tej luči spogledovanja z znanim se izrisuje tritavčna zasnova nocojšnjega dela, dialog obeh pihal nad harmonsko osnovo klavirja, plesna in motorično tokatna sugestivnost zunanjih stavkov ter načelo kontrasta med njimi. Tritavčno delo **3 za 3** (2001–2002) je napisal za zasedbo piccolo flavte, fagota in klavirja. Na pobudo zasedbe [TriO] flavta-rog-klavir pa je skladba oživila (2018) še v drugačni zasedbi.

Urška Pompe (1969) je po študiju kompozicije na ljubljanski Akademiji za glasbo v razredu prof. Daneta Škerla nadaljevala s študijem kompozicije, komorne glasbe in solfeggia na Lisztovi

Akademiji za glasbo v Budimpešti ter kompozicije na glasbeni akademiji v Baslu. Izpopolnjevala se je na številnih mojstrskih tečajih: v Royaumontu (J. Dillon, B. Ferneyhough), Acanthesu (G. Kurtág, I. Fedele, H. Lachenmann), na Bartokovem Festivalu v Szombathelyju (J. Harvey), na Kodályjevem inštitutu v Kecskemetu, na salzbuškem Mozarteumu (S. Gubaidulina) ter v Luxemburgu (K. Huber, T. Jennefelt, B. Holten). Za svoje skladateljsko delo je bila večkrat nagrajena, prav tako pa je prejemnica nagrade Prešernovega sklada (2007). Od leta 1997 je zaposlena na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kjer poučuje glasbeno teorijo.

Glasba Urške Pompe jemlje iz vseprisotnega univerzuma zvoka, za katerega se zdi, da živi onkraj zdaj in tukaj ter obenem hkrati v nas. Poslušalca sooča z različnimi delčki glasbene materije, ki vsak v sebi nosi in razvija imanentni glasbeni naboj. Glasba Urške Pompe se umika dimenziji prostora in časa, obenem pa daje vtis, kot da zvok glasbene materije nenehno prihaja in odhaja. Vitalnost njenih glasbenih gest izraža iz osvobojenega ritma, te pa se razpenjajo med razgibanostjo in navidezno umiritvijo, vedno v filigranskih in subtilnih udejanjanih zvoka. Zdi se, da tudi takrat ko uporablja različne instrumente, postavlja v ospredje raziskovanje zvočne homogenosti glasbene materije.

O svoji novi skladbi **Hide (and smile)** je skladateljica zapisala takole:

*Igra skrivalnic,
hipnih občutkov,
miniaturno delo napisano za
pričujoči trio in koncert.*

Kitajskemu skladatelju mlajše generacije **Xingziminu Panu (1986)** popularnost vidno narašča; to potrjujejo številne izvedbe njegovih del v koncertnih dvoranih kot so Libby Gardner (Salt Lake City), Center za performativne umetnosti Galagher Bluedorn (Cedar Falls), Concourse (Singapur),

Nacionalni knjižnici kitajskega umetniškega centra (Peking) ter Velikem gledališču v Hefeju (Hefej, Kitajska). Njegovo glasbo izvajajo na festivalih sodobne glasbe v Nemčiji, Avstraliji, ZDA ter na Kitajskem, za svoje delo pa je prejel častno nagrado Drugega mednarodnega skladateljskega tekmovanja IFCM (Mednarodnega združenja za zborovsko glasbo). Poleg kompozicije se občasno ukvarja tudi z dirigiranjem. Po končanem študiju na Kitajskem, je svoje izobraževanje nadaljeval v ZDA, kjer trenutno piše doktorat, poučuje in deluje kot zvočni inženir.

Panovo skladbo **Kaidan** zaznamujeta dve posebnosti – šum in krik. Sloni na prehajanju iz nedoločenih zvokov, šumov in celo šepetanja v jasne, izrazito ritmizirane, briljantne pasaže, katerih vrhunec ni nič drugega kot krik. Dramaturgija dela se izrisuje od izhodiščnega *zračnega* zvoka objokovanja in vzdihovanja preko prodornega, bolečega krika in nazadnje pristanka v oazi pomirjenosti in tišine. Tako ob pomoči različnih tehnik igranja na flavto in klavir skladatelj ustvarja vzdušje, ki ga napove že v naslovu – *kaidan* je japonska beseda za srhljivko oz. zgodbo o duhovih. Delo vsebinsko določa tudi uporaba kitajske ljudske pesmi *Ku Qi Qi (Sedem obdobji objokovanja)*, ki se nanaša na žalovanje za pokojnim in tolažbo 'duhu v odhajanju'. *Kaidan* je psihološka zvočna igra ob misli na srhljivo prikazen, ki pa ob koncu skladbe *obstaja* le še kot igra vetra z okenskimi zvončki.

Zamejski Slovenec v Trstu, skladatelj, etnomuzikolog, slovenist in etimolog **Pavle Merku (1927–2014)** je radovednost na različnih področjih pogosto združeval v svoji glasbi. Ljubezen do besede in glasbe se spleta skozi njegovo celotno življenjsko pot: na Filozofski fakulteti v Ljubljani je diplomiral iz slavistike, pozneje pa še doktoriral na Univerzi v Rimu; kompozicijo in violino je študiral v Trstu, kjer je bil radijski urednik. Raziskoval je ljudsko glasbo in izročilo Slovencev v Italiji ter o tem napisal več knjig. Vpliv poezije se kaže tudi v njegovih orkestrskih delih, posebej

blizu pa so mu bile Kosovelove pesmi. Kot skladatelj je Merkù segel v skoraj vse kompozicijske zvrsti, najbližje pa mu je bila vokalno-instrumentalna glasba, o čemer pričajo njegovi samospevi in opera. Je dobitnik številnih nagrad in nekaj mescev pred smrtjo tudi Prešernove nagrade za življenjsko delo.

Merkù je enostavno delo **Metamorfosi di un canto popolare per corno solo** (Metamorfosi ljudske pesmi za sam rog) napisal leta 1973, praizvedbo pa je doživela že naslednjo leto. Sredi šestdesetih let prejšnjega stoletja se je Merkù usmeril v zbiranje pesmi pri Slovencih v Italiji in tako je leta 1968 zapisal ljudsko pesem *Usi anjuci veselijo*, ki jo je uporabil kot osnovo za skladbo *Metamorfosi*. Bil je namreč navdušen nad tamkajšnjim jezikom, ki naj bi bil po njegovem mnenju redke primer slovenščine, kakršno so govorili pred Trubarjem. Delo je sestavljeno iz ljudske teme in štirih metamorfoz oz. preobrazb. V preobrazbah uporablja motive iz teme, dodaja kromatične tone, ustvarja ritmične spremembe (sinkope, dvojna punktacija, triole, drobljenje večjih notnih vrednosti v manjše), širi motive, z zadnjim tonom posamezne preobrazbe naznanja sledečo, dodaja oktavne skoke ipd. Sinteza ljudskega in novejših skladateljskih prijemov skozi prizmo avtorjeve poetike je osnovna ideja skladbe.

Tomaž Bajželj (1979) je vidnejši predstavnik skladateljev mlajše generacije. Kompozicijo je študiral na Akademiji za glasbo v Ljubljani pri prof. Pavlu Mihelčiču, po diplomski in mojstrski študij kompozicije pa zaključil pri prof. Lotharju Voigtländerju v Dresdnu. Tam je nadaljeval študij na doktorski stopnji pod mentorstvom prof. dr. Jörna Petra Hiekla na temo Vinko Globokar in njegov glasbeni teater. Sodeloval je z zbori De Profundis, APZ Tone Tomšič, Cantemus, Singer Pur (Nemčija), različnimi solo pevci, komornimi sestavi in solisti. Njegova dela so bila predstavljena na Festivalu Svetega Marka v Zagrebu, Glasbenem juliju na obali v Kopru, Festivalu stare glasbe v Radovljici ter

na festivalih Randspiele v Berlinu in Ziel-1-Kunst na Dunaju.

O noviteti **Čas je** (2018) je povedal takole: »Skladba je neke vrste glasbena meditacija na pesem z naslovom *Čas je* Alojza Ihana (1961) iz njegove pesniške zbirke *Salsa* (2003). Besedilo ni uglasbeno, ampak v obliki recitacije ustvarja nekakšno napetost med pesniškim in glasbenim izrazom. In prav v tej intermedialnosti smo, se mi zdi, najbolj dovtetni za svežo refleksijo Ihanove poezije.«

*Čas je,
da si povemo,
če si sploh lahko kaj povemo,
in da si damo,
če si sploh lahko kaj damo.
Čas je
in kmalu bomo ostali tudi brez njega.*

Skladba, napisana za flavto in rog, postavlja oba izvajalca tako v vlogo instrumentalista kot recitatorja. Medtem ko prvi verz večkrat (skupaj) ponovita in tako poudarjata naslov, ostale verze recitirata izmenično. Prav tako se dopolnjujeta in izmenjujeta tudi v glasbenih delih. Bajželj v skladbi uporablja razširjene tehnike igranja, igra se z motivi (inverzije). Meditativnemu stanju pa pripomore tempo, ki je enak utripu človeškega srca pri mirovanju.

Corrado Rojac (1968) je vsestranski glasbenik in skladatelj. Diplomiral je iz violončela, klavirja, muzikologije, harmonike in kompozicije, a največ časa posveča slednjima dvema. Kot harmonikar je med drugim nastopil tudi na znameniti ameriški univerzi Harvard v Bostonu, italijanski Akademiji Chigiani v Sieni in beneški La Fenice. Njegove skladbe so izvajali domači in tuji glasbeni ansambli (MD7, Slowind, Musica d'insieme, Ex Novo Ensemble, Bit20), prav tako pa jih najdemo na sporedih mednarodnih glasbenih

festivalov (kot denimo Aspekte Salzburg, New music week v Bukarešti, Trieste Prima, Unicum, Nuova Consonanza v Rimu ter na Drugi razstavi sodobne italijanske glasbe na pekinškem Konservatoriju).

Ob krstni izvedbi skladbe **Coniugazioni del sublime II (un profilo di Sigfrido)** prilagamo celoten skladateljev komentar: »V zadnjih časih veliko berem o podobah in mitih, ki se pojavljajo v naši podzavesti. Med temi je mit plavolasega, postavnega, 'nedolžnega' vojščaka nadvse zanimiv. Carl Gustav Jung je bil prepričan, da je 'nemška različica' tega lika, Siegfried, 'pogansko' obarvana. Ob večernem branju Jungove *Rdeče knjige* so me podobe in dogodki, ki jih je švicarski psihiater opisal v njej, kar pretresli, saj me je ponoči v sanjah Siegfried večkrat obiskal. Večinoma je nastopal v 'Wagnerjevi preobleki', se pravi, da se je ob njegovih nastopih pojavljala tudi glasba. Da bi te moje 'ozvočene' sanje zapustile sled v moji skladateljski poti sem sprostil svojo 'Siegfriedovo psihično energijo' v spektralne kompozicijske tehnike, ki me že nekaj časa spremljajo pri mojih glasbenih iskanjih. Zanimivo se mi je zdelo, da je znameniti solistični vložek, ki ga Wagner v svoji Tetralogiji zaupa rogu pri nekaterih Siegfriedovih vstopih, grajen na alikvotnih tonih nekaterih osnovnih zvokov. Pa tudi solistični vložki, ki jih Wagner uporablja pri glasbenem opisovanju ptic, Siegfriedovih spremljevalk, se vežejo na nekatere osnovne tone. Med temi vložki včasih izstopa vloga flavte. Zasedba, ki je bila pred menoj, je bila torej za sceno Siegfrieda s ptički kakor nalašč. Ob flavti in rogu naj bi tretji dejavnik tria, klavir, povzel bistvo dogajanja. Ob citatih iz Wagnerjevega Siegfrieda (sublimnem) se v tej skladbi (naslov bi prevedel s Spreगतve sublimnega II, Siegfriedov profil) oglašča moja podzavest in ustvarja (sprega) podobe, ki so resda precej različne od originala; rastejo iz tišine, gradijo se iz harmonskih tonov citatov kot daljni odmevi, opozarjajo me, da sem kakor rahel odtis nečesa skrivnostnega, meni samemu nedojemljivega.«

Ida Treven in Ivana Maričić

KONCERT STA OMOGOČILA

Ministrstvo za kulturo RS

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina Ljubljana

Mestna občina
Ljubljana

NAPOVEDUJEMO

SLOVENSKI SKLADATELJI MLADIM
DRUŠTVO SLOVENSKIH SKLADATELJEV
SOCIETY OF SLOVENE COMPOSERS

v sodelovanju s Slovensko filharmonijo in
Glasbeno mladino Slovenije

Orkester Slovenske filharmonije
Slaven KULENOVIČ – dirigent
Jure IVANUŠIČ – moderator

PROGRAM

Leon Firšt, Jani Golob, Vladimir Hrovat,
Matija Krečič, Diana Novak

Četrtek, 7. februarja 2019, ob 15.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

INFORMACIJE

Društvo slovenskih skladateljev

Trg francoske revolucije 6

1000 Ljubljana

01/241 56 60

info@dss.si

www.dss.si

